

Prolog

Ved Arne Flygel's

båre den 10. december 1932

fremst sagt ved skolebestyrer Bjørdalsbakke.

Til Arne fra mor.

Farvel kjære Arne,

vår elskede gutt!

Nu er du vandret,

din livsdag er slutt!

”Jeg går til Himlen”,

så ofte du sa:

”Kjæreste Jesus

å ta mig herfra.”

Du sa om natten

mens timene skred

og du tålmodig med

smertene stred.

”Mor, ser du stjernene

blinker til mig?

De smiler og vinker mig

op til sig.”

Takk for alt du gav oss

på jorden igjen.

”Gråt ikke”, du ofte

bad oss, ”vi sees igjen”.

Jeg ser ned til dere

fra himlen til jord,

og venter dere dit op

hvor jeg med frelseren bor!”

Mor, får jeg vinger,
før far går bort?"
Du spurte så ofte
og stundet så fort.
"Jesus min frelser,
barmhjertig du vær,
å la mig snart få synge
i frelserens hær."

Så kom da kvelden
du sa oss farvell.
Tænk for en sorg,
dog ett skinnende veld !
"Farvel kjære far!
Farvel kjære mor!
"Takk for alt dere gjorde,
for mig, her på jord."

Tænk, for en trøst
hvilken kjærlighet øm!
Midt uti sorgen er nåden så
skjøn.

Du kysset oss mildt
i den siste blund :
"Sørg ikke! jeg er frelst!"
Å, herlige stund!

Takk kjære Gud!
forat striden er slutt,
og vi fikk rope:
"Kjære Gud! ta imot vor gutt!"
Du stred, og efter striden,
du kronen vandt.

**Farvell kjære gutt!
Fryd dig i Jesu favn!
Vi møtes skal snart
i himmelens havn!**